

Berättelsen om ditt liv

Lucy Dillon

Berättelsen om ditt liv

Översättning Christina Mansicka

Bokförlaget Forum

Tidigare utgivning

Ensamma hjärtan och hemlösa hundar 2011

Hundar, hus och hjärtats längtan 2012

Och så levde de lyckliga 2013

Tango för vilsna själar 2014

Hundra omistliga ting 2015

När livet börjar om 2016

Allt jag önskade 2017

Drömmen runt hörnet 2019

Lektioner i kärlek 2021

Efter regn 2022

Vuxen på låtsas 2024

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm

info@forum.se

www.forum.se

Engelska originalets titel: Is that you, Beth Cherry

by Lucy Dillon © Havercroft Ltd, 2025

Omslag: Anna Hewitt/Pixelpiraya

Första tryckningen

Tryckt hos ScandBook EU, 2025

ISBN 978-91-37-50954-9

Berätta om en gång då du fattade ett hastigt beslut som blev bra...

När jag adopterade min hund.

Jag hade inte tänkt skaffa hund. Precis som alla andra i början av lockdown, tillbringade jag timmar varje dag med att dumskrolla mig igenom sociala medier för att hindra hjärnan från att engagera sig i något annat än det mest avslappnande innehåll – kakdekorationer, lugnande ljudstimuli – men så fort jag fick syn på Toms skannade jag upp. Genast.

Han såg så rädd ut. Två skrämda bruna ögon tittade fram genom en matt hårslöja från hörnet av en cementcell, med budskapet SNÄLLA, TA MED MIG HEM ovanpå. Det drog till i bröstet på mig. Hans skrämda uppsyn, hans undergivenhet slog an något i mitt hjärta, och i det ögonblicket förstod jag att det var *mitt* hem han behövde.

Det faktum att jag ens följde Four Oaks Rescue Kennel var, ärligt talat, något av ett självplågeri. I mitt tidigare, lyckliga liv hade Fraser och jag kört bort till Longhampton, där hans föräldrar bodde, till en hundutställning för välgörande ändamål där hans mamma Martine skulle vara domare i sin officiella roll som borgmästarens fru. Vi åkte bara dit för att stötta henne och Ray, borgmästaren – Fraser och jag var inte ute efter någon hund eftersom vi båda hade krävande kontorsarbeten, ofta åkte på spontana weekend-resor och bodde i en lägenhet en trappa upp där husdjur var förbjudna. Men vi hade pratat om det, på det där känna-på-vattnet-inför-barnalstring-utan-att-nämna-ordet-barn-

sättet som man gör när man har varit tillsammans i några år.

Tomsk var en av tio hemlösa hundar som hundstallets ägare desperat försökte skaffa fosterhem åt innan de var tvungna att stänga. Han var den största och den hårigaste, och beskrivningen var väldigt kort, men det var något med honom som redan kändes bekant. Han påminde mig om bumlingen jag fått av min mamma, leksaksdjuret med sin långa, spetsiga nos och matta grå päls. Utan att tänka letade jag rätt på mina uteskor för första gången på flera dagar. Den stackars hunden såg förvirrad ut, som om han vaknat upp i fel liv. Det kunde jag verkligen identifiera mig med. Ända ner till det matta håret och förvirrade ansiktsuttrycket.

Ashley, som jag delade lägenhet med, sa till mig senare att när jag rusade ut ur huset med bilnycklarna i högsta hugg blev hon orolig för att jag, med hennes ord, skulle ”göra något dumt” – vilket jag på sätt och vis skulle, fast inte på det sätt hon trodde. Jag hade inte gått hemifrån på tre veckor vid det laget, och det var *före* lockdown: Ash och jag befann oss båda i en postrelationsförklamation, som yttrade sig i te- och tårfläckade mjukiskläder, rädsla för att höra vissa låtar på radion, och ett starkt beroende av hembudad mat.

Four Oaks Rescue Kennel låg i Longhampton, en timmes bilfärd bort, men jag var framme innan jag visste ordet av. Jag hade inte en enda tanke i huvudet på hela ditvägen, förutom, ”jag måste få hem den där hunden”.

Det måste ha varit en syn för gudar när jag kom in, för Rachel, kvinnan som jobbade där, gick igenom adoptionsformuläret mycket långsamt, som om hon trodde att jag skulle hinna ändra mig innan vi kom till slutet.

”Har du någon trädgård? Har du tid att rasta en storväxt hund? Har du haft hund tidigare?”

Jag nickade. Ashs hus hade trädgård. Och min pappa hade haft en jack russell som hette Ned, en klassisk pubägarhund – med fläck runt ena ögat och som i stort sett levde på chips – som pappa tog med sig när han flyttade till London och lämnade mig och mamma kvar, så jag hade fått en otvetydig lektion i var hundar hamnade på prioriteringsstegen.

Men jag måste ha övertygat Rachel om att jag var seriös, för till slut gick hon och hämtade ett ledigt koppel.

”Vi vet inte så mycket om honom förutom att han är någon sorts blandras och har varit hemlös ett tag”, varnade hon mig medan vi gick mot det intensivt skällande ljudet. ”Men han är ändå en snäll pojke, och försöker hålla sig ren, så någon måste ha älskat honom en gång i tiden.”

Hon stannade utanför dörren in till kennelområdet. ”Det är det som skär i hjärtat på en. När de vet vad kärlek är, och den tas ifrån dem utan att de vet vad de gjort för fel.”

Jag bet mig i läppen.

Han satt hukad längst in i bortre hörnet av rummet, försökte göra sig så liten och osynlig som möjligt mitt i allt oväsen från de andra hundarna. De hade snyggat till honom efter det att hemsidefotot tagits, men han hade fortfarande en skarp lukt av rädsla om sig. Rachel öppnade grinden, hakade fast koppel i hans halsband och tog varsamt med honom ut.

Det är fortfarande svårt att skriva om det här utan att börja gråta. Trots att jag vet hur det slutar.

Han lät sig ledas fram av Rachel, även om den taniga svansen var instoppad mellan benen, och när jag sträckte fram handen ryggade han tillbaka. Då satte jag mig på golvet, i skräddarställning. Jag vet inte varför, fick bara ett infall att sätta mig ner.

Rachel satte sig också ner. ”Ignorera honom”, sa hon. ”Ge honom utrymme.”

Vi ignorerade honom.

Hon frågade mig vad jag jobbade med – kallprat, sådant som man vanligtvis gör på fester, inte på ett cementgolv som luktar blekmedel – och jag berättade att jag var revisor, att jag nyligen hade gjort slut med min pojkvän efter fem år tillsammans, att jag hade gott om fritid, att min så-gott-som-svärmor, nej, min *före detta* så-gott-som-svärmor, hade varit domare på den där hundutställningen för välgörande ändamål.

”Jaha!” sa hon och höjde ett ögonbryn. ”Martine!”

Vilket var vad alla sa när jag nämnde Frasers mamma.

Jag frågade henne om de andra hundarna, eftersom omnämnandet av Frasers mamma påminde mig om gladare tider i Hendersons närhet, och jag inte visste om jag annars skulle börja gråta eller berätta om brytningen med Fraser. Rachel berättade om hundarna som fått nya hem den förmiddagen – en hemlös collie, en trött före detta avelsspaniel. Ett par försynta taxar vars gamla ägare dött helt plötsligt, utan några släktingar som kunde ta hand om dem. En del hade sorgliga historier; andra, som min raggiga blandras-hund, hade ingen alls.

”Det brukar vara lättare att hitta nya hem om vi känner till deras bakgrund”, förklarade Rachel. ”Men med vissa ...” Hon suckade. ”Med vissa vet vi inte vad som hänt som gjort dem till de hundar de är. Vad de har med sig i bagaget, vad de inte kan berätta för oss.”

Det fick mina ögon att tåras. Det gör det fortfarande.

Sedan anade jag en rörelse bakom mig. Klicket av långa klor mot cementen, ett frasande ljud. Trots sin rädsla började hunden närma sig.

”Det enda vi kan göra är att hjälpa dem att börja om igen”, sa Rachel. ”Jag har sett en del stackare komma in, bara skinn

och ben, för traumatiserade för att ens våga titta på en. Men om man har tålamod, och lite tur, och hittar de rätta personerna åt dem, då ...”

Hon tystnade, för det var något som rörde sig bakom mig igen, något som kom närmare. Och närmare. Hon såg vad som hände, och av hennes försiktiga leende att döma var det inget hon tidigare sett från just den här hunden.

Jag höll andan.

Det hördes en liten duns bakom mig, fraset från trötta ben som stoppades in under den otvättade pälsen. Jag kände en lång hundnos som nästan – men inte riktigt – snuddade vid mitt ben, ännu inte djärv nog att ta ögonkontakt, men modig nog att krypa närmare.

Rachel lade huvudet på sned, och jag fick intrycket att hon försökte bedöma mig på samma sätt som hon bedömde de stackars hundar som lämnades in. Jag visste att jag såg ut som ett vrak. Hon tog mig på armen. ”Och det gäller för människor också”, sa hon, som om hon kände till de långa nätter som låg bakom mitt otvättade hår och de mörka ringarna under ögonen. ”Vi kan börja om.”

Jag sträckte mig bakåt och satte handflatan i golvet, rörde inte hunden, men lät honom nosa på min hud.

Efter en stund, några långa ögonblick, kände jag en svag andedräkt kittla mig på armen.

Sucken hos en hund som började om. En duktig pojke. En modig pojke.

Mina ögon tårades. Det kommer att bli bra, lovade jag honom, i hjärtat. För oss båda.

Det kommer att bli bra för oss båda.

Kapitel ett

Lockdown hade varit över i fyra år vid det här laget, men jag hade ärligt talat aldrig återgått till det alla andra kallade det normala. Jag hade faktiskt njutit av lockdown. Det var en sådan lättnad att inte behöva ha åsikter, eller strukna kläder, eller tillbringa timmar i trafiken för att komma till ett kontor där folk hyste starka känslor om skattelättnader för solpaneler. Dessutom behövde jag inte berätta för någon om Fraser.

Så till mitt försvar ska sägas att jag inte hade varit ute mycket på sistone.

Jag menar, förutom att rasta Toms sk hade jag inte varit ute *alls*. Kvinnan som tog emot mina kassar i secondhandbutiken var den första människa jag hade pratat med på nästan ... en vecka? Min rumskompis Ashley och jag kommunicerade mest genom grymtningar och ögonhimlande, som man gör när man delat badrum i nästan fem år, och min arbetskommunikation sköttes främst via tangentbordet, där jag hade gott om tid att formulera mig snyggt, och undvika pinsamheter innan de inträffade.

Inte som i verkliga livet, där jag hade en mikrosekund på mig att tänka ut vad jag skulle säga, och ingen möjlighet att radera *någonting*. Även om det var dumt, eller oförskämt, eller – oavsiktligt, jag svär – båda delarna på samma gång.

En ny våg av förödmjukelse kom över mig när kvinnans

ansikte dök upp för min inre syn. Hon såg överrumplad ut, nästan rädd till och med. Jag skyndade på stegen som om jag kunde promenera ifrån min förlägenhet.

Till mitt försvar, återigen, ska sägas att jag dessutom var mitt uppe i en flytt. Att flytta är stressigt, eller hur? Det är i grund och botten en utvärdering av en som person, fast med sopsäckar och en fortlöpande uppskattning av hur mycket pengar man har slösat på övergivna fritidsintressen. Ena minuten staplar man pocketböcker som man inte kommer att läsa om (om man nu kommit sig för att läsa dem alls), nästa minut rycker man i det som en gång var ens trogna funkar-alltid-jeans, som inte längre går att dra upp över knäna, än mindre höfterna, och man stirrar på främlingen i spegeln och tänker: *Vem är jag ens nu för tiden?*

Det kanske bara var jag. Som jag sa hade jag inte varit ute vidare mycket på sistone.

Det värsta var att jag mycket väl *visste* att jag skulle säga något dumt eftersom jag var så ringrostig, så jag hade gått igenom samtalet i huvudet först. Jag skulle lämna över kläderna och böckerna och säga: ett, att jag hade adopterat Toms från deras hundstall, och två, att jag hoppades att de här donationerna skulle hjälpa andra hundar att hitta sina för alltid-människor.

Jag hade till och med en uppföljande kommentar redo, om hur han hade förändrat mitt liv. Vilket han hade.

Problemet var att volontären fick mig ur fattningen genom att dra fram en blå sammetsklänning från Anthropologie som jag inte hade tänkt stoppa ner i kassen, trots att den inte längre passade. Den var perfekt – elegant, fast elastisk – och hade varit Frasers favorit. Jag hade burit den under några av våra lyckligaste stunder tillsammans: den där nyårsaftonen i London, hans syster Jackies superlyxiga fyrtioårsdag, en

årsdagstripp till Paris. Den gjorde mina blå ögon blåare och hade ett underbart fall.

Fortfarande, efter så många år, krängde hjärtat till när jag såg den – och mindes. Ett fyrverkeri av sorg och längtan hade exploderat bakom ögonen. Vart hade den Beth tagit vägen?

”Ooo”, hade hon sagt. ”Den här är *urläcker*. Jag kanske får lägga beslag på den själv!”

Och jag hade slängt ur mig...

Jag hade jagat upp mig så att svetten kliade i armhålorna.

Kom igen, Beth.

Jag hade tänkt säga ”Du får göra det” samtidigt som jag tänkte, ”Inga problem!”, men på något sätt var det som kom ur min mun, högt och ljudligt: ”Du får problem!”

”Jag får ... vadå?”

Jag försökte flytta om orden rätt den här gången, men smärtan i att släppa ifrån mig den där klänningen, och förlora ännu en dyrbar koppling till ett liv jag desperat behövde återkomma till, gjorde hjärnan luddig, och jag sa: ”*Du* får ett problem! Nej, jag menar, *jag* får problem!”

”Hur ... hur är det med dig?”

Vi hade chockat stirrat på varandra, och jag hade vänt på klacken och rusat iväg, eftersom jag inte hade någon aning om hur jag skulle rädda situationen och höll på att börja gråta.

Tack vare min förnedringsspurt hade jag redan kommit halvvägs nerför Longhampton High Street, där jag hade planerat att belöna mig själv för min välgörenhetsdonation/mitt besök i omvärlden med en bit citronpaj på Wild Dog Café. Jag kunde ha lämnat in mina grejer på ett ställe närmare hemmet – som i ärlighetens namn låg drygt sex mil härifrån, i ett annat grevskap – men Wild Dogs citronpaj var så god att de regelbundet hamnade på listorna över de bästa kondi-

torierna i landet. Och dessutom ville jag ha en ursäkt för att åka till Longhampton. Longhampton var min lyckliga plats.

Det fanns inte med på någon lista över engelska landmärken man bara måste besöka, men Longhampton var den sortens anspråkslösa köping i Midlands där garnbombare täckte brevlådorna med säsongsbetonad stickgraffiti och alla gick man ur huse för en upplyst traktorparad för välgörande ändamål vid jul. Visst fanns det mindre tilltalande saker – den dystra polisstationen i 60-talsstil hörde till dem – men när jag gick affärsgatan fram lindrades min ännu bultande ångest av blomkorgarna med rosa, frodigt knoppande fuchsia och hjärtformad murgröna som vackert hängde ner från de svarta gatlyktorna. Övriga världen kanske tampades med klotter och fula lyktstolpar, men Longhampton lyckades på något sätt upprätthålla den prydliga, muntra stämningen hos en plats där invånarna ordnade tvillingstadsutbyten med andra prydliga, muntra ställen i Frankrike eller Luxemburg. Möjligen, det var jag högst medveten om, tack vare den bergfasta beslutsamheten hos folk som Frasers föräldrar, Ray och Martine, båda två samhällets stöttepelare sedan lång tid tillbaka.

Jag lät blicken glida över butiksskyltarna, noterade vad som fortfarande låg kvar och vad som var nytt. Jag riktade blicken högt upp och undvek själva skyltfönstren – jag undvek oftast spegelbilder – och bockade av de välbekanta butikerna. Boots, Hotel Chocolat, en bokhandel, ett nytt bageri, secondhandbutik. Taylor Maid, en städfirma? Jösses, Longhampton måste locka till sig en del storstadsbor om till och med städarna hade butikslokaler numera.

Jag stannade utanför den utsmyckade fasaden till Longhampton Cellars, där namnet var målat med silverfärg på det mörka viktorianska glaset, med ”familjeföretag sedan 1854” i snirklig skrivstil undertill. Tills för omkring tio år

sedan hade Longhampton Cellars varit Frasers familjeföretag. Det var det inte längre – eftersom Fraser kontroversiellt nog avböjt att ta över Longhamptons främsta vinhandel, och i stället satsat på en karriär inom cybersäkerhet – men de nya ägarna, en kedja vars logga diskret placerats på dörren, hade behållit fasaden som den varit de senaste hundra åren eller så, för varför skulle de inte det? De ursprungliga gulddruvorna som hängde från en hylla över dörrparet var ett landmärke i Longhampton. Dessutom hade de, i över sjuttio år, varit kungliga hovleverantörer av sin svartvinbärssaft. Det var i stort sett det första Ray hade sagt till mig. Visste jag att prinsessan Margaret var svag för en varm svartvinbärssaft efter en lång utekväll?

Familjegrädet hade lagt sig vid det laget, men jag hade fortfarande order om att *aldrig* prata om snabbköpsviner, vid hot för liv och lem. Eller Ribena.

Jag såg en skymt av min bastanta spegelbild bakom champagnepyramiden, ryckte till och skyndade vidare.

Jag började bittert ångra min klädsel. Jag hade tyckt att den dög där hemma (avslappnad, smickrande, lätt skandinavisk) men spegelbilden gav snarare associationer till Teletubbies än klädmärket Toast. Toast var förstås ett av skälen till att jag hade den storlek jag för närvarande hade. Stirrade folk på mig? Medan jag fortsatte mot Wild Dog försökte jag visa upp en neutral men vänlig min, trots en ny bubblande oro i maggropen. Blicken svepte över de förbipasserande; inte för att jag förväntade mig att se Fraser – jag tror att han hade flyttat till London, men var inte säker eftersom han hade blockat mig på sociala medier dagen efter att vi gjorde slut. Fast han kanske hade raderat dem helt och hållet; hans jobb var inte direkt förenligt med en flitig närvaro på sociala medier – men det fanns alltid en chans att jag skulle stöta på Martine.

Martine Henderson var den sortens kvinna som oftast beskrevs som en ”dam” i filmer *d’un certain âge*. Hon hade det där rakryggade, klarögda självförtroendet som bara några få förärats med, och alltid när Fraser och jag var med på någon av alla hennes välgörenhetsevenemang, brukade hon oundvikligen gå till överdrift när hon presenterade mig, vilket bara tvingade mig att förklara att, nej, jag var faktiskt inte någon ”blivande skattespecialist”, jag var bara en helt vanlig revisor för småföretagare.

Fraser, hennes gullgosse, presenterades alltid som någon som sysslade med ”saker så vansinnigt viktiga och topphemliga att han inte ens kan berätta för mig!” – vilket han saboterade genom att förklara att han huvudsakligen skrev kod som ska upptäcka kreditkortsbedrägerier. Något som inte heller var sant, eftersom han faktiskt *hade* ett viktigt säkerhetsjobb på en bank, men jag tror att han ville visa solidaritet med mig. Jag var inte van vid att folk försökte framhäva min betydelse. Jag var inte van vid uppmuntran, från föräldrar eller andra, men Martine hade en förmåga att piffa till människor, fluffa upp dem som hopsjunkna soffkuddar. Hos mig ingöt det lika delar tacksamhet och ångest.

Att se den blå klänningen igen hade väckt minnen som nu skoningslöst svävade förbi mitt inre öga; jag hade haft den på mig på insamlingen med James Bond-tema för ett hospis i Longhampton där vi hade vunnit en årsförbrukning skinka på lotteriet, och Martine hade övertalat oss att donera den till matbanken. Jag försökte distrahera mig: Titta! där var stadshuset i art déco-stil, täckt med pastellfärgade vimplar och affischer för en påskäggsjakt – men minnet av Fraser, den hemlige agenten, vägrade försvinna. Han hade perfekta axlar för en smokingkavaj, breda och slanka. Det hade varit en av

de kvällar då jag varit så säker på att han skulle fria att jag gått och fått manikyr dagen till ära.

”Beth, det är inte det att jag inte älskar dig...”

Jag vände uppmärksamheten tvärs över gatan, mot Wild Dog Café och min citronpaj. Men det fanns en folksamling på trottoaren mellan den och mig, och jag tvingades bromsa in mina maniska steg.

Två ambulanssjukvårdare i gröna kläder ägnade sig åt någon som doldes bakom tre andra personer, varav en i bankuniform, som skyddade patienten från insyn. Förbipasserande gick runt det hela med överdriven försiktighet, vickade diskret på huvudena för att se vad det var frågan om samtidigt som de var noga med att inte fånga någons blick och bli indragna.

Jag stannade, osäker på om jag skulle kliva ut i gatan för att komma förbi, eller klämma mig förbi på trottoaren. Jag hoppades att det inte var något allvarligt. En av ambulanssjukvårdarna flyttade sig åt sidan och jag såg skymten av en bar fot, blek och knotig, och intill den på trottoaren låg en röd lågklackad sko på sidan. Som Dorothy i *Trollkarlen från Oz*. Jag undrade vad det var – en olycka? Ett rån? Nej, det var otänkbart.

Sedan hörde jag rösten.

”Jag mår bara bra, det här är så fånigt, jag mår fint...”

Den var omisskännlig: den kristallklara beslutsamheten, med bara en antydning till ironi under älskvärdheten. Rösten hos den gamla skolans nyhetsuppläsare, eller en rektor.

Det var Martine.

Jag tvekade, låtsades ge plats åt förbipasserande från andra hållet. Borde jag gå? Var det här en signal till att vända och gå tillbaka till bilen? Jag borde egentligen inte stanna till, inte när jag hade ett kundsamtal klockan tre och hunden som väntade där hemma.

Men det var *Martine*.

”Ska vi försöka komma på fötter då, vännen?” frågade en av ambulanssjukvårdarna.

Jag hajade till. Jag kunde ha talat om för honom att den tonen inte skulle gå hem, och det gjorde den inte.

”Snälla, kalla mig inte vännen, unge man.”

”Verkar okej kognitivt”, muttrade hans kollega.

Jag såg på när folksamlingen skingrades och den första ambulanssjukvårdaren lyfte upp Martine Henderson och satte ner henne på en bänk i närheten, som om hon inte väge någonting alls.

Vilket hon kanske inte gjorde. Martine hade alltid varit slank, men hennes bara fotleder var överraskande tunna, och håret som hade varit ljust champagnefärgat senast jag sett henne hade nu tjocka stråk av vitt. Hon såg skör ut, och det var inget adjektiv jag trott att jag någonsin skulle använda om en kvinna med Martines högst påtagliga närvaro.

”Det är hemskt vänligt av dig men inte behöver vi göra någon affär av det här”, sa hon och borstade bort osynligt damm från sommarklänningen medan mannen i fråga satte på henne skon. Hon sträckte ut foten som om män tog på henne skorna varenda dag. Som Askungen. ”Jag tappade bara balansen på ... Åh.”

Jag tog ofrivilligt ett steg bakåt.

Hon hade fått syn på mig i glipan mellan ambulanssjukvårdarna och bankkvinnan. Martine rynkade pannan och blinkade som om hon sett ett spöke; överrumplad, men osäker på om hon verkligen sett det hon trodde sig ha sett. Och ovillig att dra uppmärksamheten till sitt misstag, om det nu var ett misstag.

Jag stelnade till. Jag hade förstås föreställt mig flera olika samtal jag skulle ha med Martine om vi träffades igen,

varav de flesta var avsedda att förmedlas till Fraser: med det grundläggande budskapet att mitt liv är fantastiskt men jag är öppen för en återförening. Men nu var min klädsel det enda jag kunde tänka på. Alla tvivel försvann, och jag visste att den var raka motsatsen till den blå klänningen från Anthropologie som jag just skänkt bort. Det var nederlagets elastiska mjukisplagg.

Damen från banken följde Martines blick, såg mig stå där, och sa med tydlig lättnad i rösten: ”Åh, titta. Är det här en vän?”

Nu vände sig ambulanspersonalen också om. Ansvarsbördan förflyttades påtagligt från dem till mig.

”Är det ... Beth?” sa Martine.

”Ja”, sa jag, och hajade till åt osäkerheten i hennes röst. Visst, jag hade gått upp lite i vikt de senaste åren, men knappast så mycket att jag var *totalt* förvandlad.

Innan Martine hann formulera ett svar, rusade den bankanställda kvinnan fram och klappade mig på armen, drog in mig i kretsen, så att hon kunde gå därifrån. ”Underbart, jag överlämnar dig i ambulanspersonalens och din väns kapabla händer. Ber om ursäkt, vi är *så* underbemannade i dag! Jag är glad att ni mår bättre, mrs Henderson!” Hon backade snabbt undan, vände om och sprang uppför trappan.

Radion inne i ambulansen pep och sprakade.

”Jaha, vännen, jag menar ...” Ambulanssjukvårdaren kunde inte komma på någon annan ömhetsbetygelse som inte skulle ställa till det för honom.

”Mrs Henderson”, upprepade Martine.

”Om ni hoppar in i ambulansen så susar vi iväg till akuten där de får kolla upp er?”

”För guds skull. Jag hoppar inte in någonstans, och vill inte bli ivägsusad.”

”Ni råkade ut för ett otäckt fall”, resonerade den andra.
”Ni kan ha fått hjärnskakning.”

”Jag förlorade inte medvetandet. Jag skulle ha kommit ihåg om jag fick hjärnskakning!”

”Det skulle ni inte”, sa han. ”Det är själva poängen.”

Martine blängde på honom från bänken. ”Jag mår *fint*.”

”Med bästa vilja i världen...” Radion på hans axel knastrade; ännu ett larm, den här gången brådslande. Ambulanssjukvårdaren drog sin kollega åt sidan och mumlade i örat på honom. Jag tyckte mig höra ordet ”krock”.

Vännen-killen vände sig till mig. ”Skulle du kunna köra henne till akuten? Vi hade gärna tagit med henne nu, men om hon inte vill åka...” Han visade på radion. ”Vi var på väg till ett annat jobb när vi blev hejdade för att ta en titt på henne. Ärligt talat får ni nog komma in snabbare om ni bara slinker dit med bilen.”

”Jag *behöver* inte åka till sjukhuset!” sköt Martine in.
”Och sluta prata om mig som om jag är en miljon år gammal. Jag är *här* och jag *hör* dig.”

Ambulanssjukvårdaren andades ut. ”Vi vill bara försäkra oss om att ni mår bra.” Han sänkte rösten och mumlade till mig: ”Kan du se till att hon inte är ensam det kommande dygnet? Håll henne stilla, och vid tecken på yrsel, balansproblem, hörselproblem, kräkningar ... åker ni in till akuten.”

”Men jag är inte ...”, började jag.

Radion knastrade igen, och den här gången lät operatören stressad.

”Snälla!” sa Martine. ”Åk iväg till någon som behöver er hjälp. Jag insisterar.” Hon hade öppnat handväskan i knäet och letade i den. Hon viftade avfärdande med handen. ”Beth kan ta hand om mig.”

”Om ni är säker...”

”Jag är helt säker. Hoppa in nu, ni två!”

Ambulanspersonalen utbytte blickar, sedan packade de ihop sin utrustning i blixtfart och försvann i ett virrvarr av tack och ursäkter och walkie-talkie-jargong, och kvar stod jag tafatt vid bänken och undrade hur det här hade gått till.

”Jaha, Beth!” Martine synade mig uppifrån och ner, och jag stålsatte mig för kommentarer om hur mycket jag hade förändrats sedan sist. Eller något om Fraser. Eller något om min klädsel. Att döma av ansiktsuttrycket hade hon uppenbara problem med att avgöra vad som var det rätta att säga.

Jag hade faktiskt aldrig sagt adjö till Martine. Ena ögonblicket var jag hennes sons flickvän sedan flera år, ett fast inslag på jular och födelsedagar, och nästa var jag ... borta.

”Vill du att jag skjutsar hem dig?” frågade jag.

”Nej, kära nån – det behövs inte. Jag kan säkert få tag i en taxi ...” Martine rätade på axlarna och försökte resa sig, men när hon gjorde det blev smärtan tydlig i hennes ansikte, och jag sträckte mig instinktivt fram för att stötta henne.

Koftan var bedräglig; under kashmiren var Martines överarmar så tunna att jag nådde om dem med händerna. Hon vägrade nästan ingenting.

Jag kunde inte hejda mig. ”Är det säkert att du inte vill åka till akuten?”

”Nej! Det vill jag inte! Jag *önskar* att folk kunde sluta behandla mig som om jag inte kan fatta egna beslut!” fräste Martine.

”Förlåt! Jag ber om ursäkt!!”

Hon sjönk ner på bänken, slöt ögonen och grep tag om handväskan. Den tunna huden på ögonlocken rörde sig medan hon tog två, tre djupa andetag, och samlade sig. Jag lät blicken vaksamt löpa över hennes ansikte, synade det välbekanta och det nya på samma sätt som jag bedömt

affärsgatan; trots att hon var rosig av genans och stress var Martines hud mjuk och blek, hade fortfarande samma färg som vispgräde. Kindbenen var fortfarande framträdande, och de alltför plockade bruna ögonbrynen var välvda över hennes djupa ögonhålor. När jag först träffade henne hade hon redan burit sina kråksparkar med stolthet, förvissad om att energin hon utstrålade var den hos en mycket yngre kvinna, och de verkade inte särskilt mycket djupare nu: enda makeupen bestod av hallonrött läppstift, som just nu tillfälligt bleknat till en ljus nypon-ton. Det var en stil jag försökt, och misslyckats med, att imitera genom åren. Mitt runda ansikte behövde en mer vidlyftig färgläggning. Till skillnad från Martine hade jag inga håligheter eller skuggor, bara äppelform.

Jag kände mig besynnerligt påträngande, som fick iakttä henne så här; det var ett sådant sällsynt ögonblick av sårbarhet. Jag tror aldrig att jag hade sett Frasers mamma vara tyst så länge, än mindre med slutna ögon.

Sedan öppnades Martines blå ögon tvärt, och på ett ögonblick fanns där kvinnan jag mindes: den behärskade matriarken, iförd ett dubbelradigt pärlhalsband från födseln.

”Vilket löjligt ståhej över ingenting”, sa hon. ”Jag är hemskt ledsen att besvara dig, Beth.”

”Jag var på väg till Wild Dog Café för att ta en citronpaj”, sa jag. ”Skulle du vilja ha en kopp te?”

”Det hade varit trevligt. Men jag vill gärna åka hem, om du inte har något emot det”, sa hon, med ett rart leende som var till hälften en ursäkt, till hälften en förfrågan. ”Kommer du ihåg var det är?”

”Det tror jag”, sa jag.

Hur skulle jag kunna glömma?

I stället för att gå med Martine genom stan, lämnade jag henne på bänken och skyndade tillbaka till bilen, som stod parkerad på Montague Road, där Fraser och jag en gång hade tittat på en lägenhet, innan han sa att han inte tyckte det var någon bra idé att bo i samma stad som hans föräldrar, och sedan vägrade diskutera det mer, och till slut förnekade att han någonsin sagt det.

Under den tid det tog att köra tillbaka till Martine på affärsgatan, bättrade jag på min makeup med det jag kunde hitta i handväskan, och tog fram en röd sjal under sätet som jag virade om mig som kontrast till den enfärgat beige klädseln.

När jag svängde in – med varningsblinkers på, och utan att bry mig om de dubbeldragna gula linjerna – såg jag att också Martine tagit tillfället i akt att dra en kam genom håret och bättra på det hallonröda läppstiftet, men till skillnad från mig verkade hon nu redo att leda ett styrelsemöte.

Jag klev ur, osäker på hur mycket hjälp som var acceptabelt. Jag öppnade dörren på passagerarsidan åt henne, sedan tvekade jag. Behövde hon hjälp med säkerhetsbältet? Jag hade inte så stor erfarenhet av äldre människor. Ingen av mina föräldrar fanns kvar; mamma hade dött när jag var tjugotvå, och pappa bodde nu i Frankrike med sin nya, enklare familj.

Hur gammal var Martine? Jag räknade snabbt efter. Fraser var fyrtioett nu, och han var yngst, en överraskning, så Martine måste vara ... närmare åttio?

Hur som helst avböjde Martine bestämt mitt trevande erbjudande om hjälp.

”Jag klarar det själv, tack ska du ha”, sa hon, och jag gick runt till förarsidan och klev in.

Vi körde iväg.

Rätt omgående ångrade jag mina slappa bilrengöringsrutiner; där fanns en kraftig lukt av Tomsk. Som också hade en kraftig lukt, även om den var avsevärt svagare än när jag först träffade honom. Kärleken hade gjort mig fullkomligt luktblind för hans feta odör av hundkex och gamla regnrockar ända tills Martine klev in i bilen och min näsa snabbt återgick till fabriksinställningarna.

Jag såg henne rynka pannan, förvirrad och lätt förskräckt, sedan ersattes minen av överlagd artighet, som på något sätt var värre.

”Jag har hund”, förklarade jag, ifall hon nu trodde att lukten kom från mig, samtidigt som hon sa: ”Jaha, vad har du haft för dig?”

”Åh, det vanliga.” Jag fokuserade på vägen framför mig, som var mer trafikerad än jag mindes den. Mina sporadiska stöta-på-Martine-dagdrömmar, där jag liksom i förbifarten droppar upplysningar om mitt nya, framgångsrika liv som hon kan vidarebefordra till Fraser, hade inte inkluderat vingliga cyklister och fartkameror. ”Jag ska snart flytta och så är det förstås deklarationsdags!”

”Jaså! Du är fortfarande revisor?”

Jag nickade. Jag hade börjat på Jacobs & Partners som nyutexaminerad, där jag blev assistent till delägaren, Allen, och nu hade jag min egen klientlista: huvudsakligen småföretagare – plus några enskilda näringsidkare, däribland en reseskribent, en krukmakare och en inredningsarkitekt. Det infann sig en viss monotoni, men för mig var varje företag statt i utveckling, med unika finansiella pussel för mig att lägga, marknadscykler att jobba med och ägarnas personliga egenheter att hantera. En del klienter kommunicerade uteslutande genom korta mejl och felfria kalkylblad, medan andra gärna delade med sig av sina virriga tankar. Allen

uppmuntrade mig hela tiden att ta på mig fler ansvarsområden – det vill säga mindre praktiskt arbete – men jag trivdes med de arbetsuppgifter jag hade. Jag tyckte om att lyssna på berättelserna.

”Samma firma?”

Jag nickade igen.

Martine lade huvudet på sned, aningen dömande. ”Hur länge är det nu?”

”Snart tretton år.”

”Har du aldrig funderat på att starta eget?”

”Nej, jag gillar att jobba med Allen.” Han lät mig jobba hemifrån. Han godkände mina utgifter utan att titta.

”Och hur är det med ditt skrivande? Hur går det med det där filmmanuset?”

Jag pressade samman läpparna. Jag behövde föra anteckningar om mina klienters familjer, och fritidssysselsättningar; det behövde inte Martine.

”Eller var det en roman?” tillade Martine, när jag inte svarade.

”Nej, det är ett filmmanus. Jag jobbar fortfarande på det.”

Martine skrattade. ”*Beth*. Så sa du när jag först träffade dig! *Jag jobbar fortfarande på det*. Det måste vara historiens längsta filmmanus.”

Jag försökte mig på ett lika klingande skratt i stället för ett svar jag kanske skulle ångra. Det lät fel. Kvävt.

”Det bästa råd någon gett mig”, sa Martine, ”var detta: Man behöver bara skriva färdigt.” Hon knackade på mitt knä för varje ord. ”Skriv. Bara. Färdigt.”

Martine hade, inom loppet av några år, skrivit två historiska romanceböcker ”för att se om jag kunde”. (Det kunde hon, förstås.) De hade getts ut under pseudonymen Elizabeth Buckingham. Jag hade inte läst dem; Fraser och hans systrar

hade, i sällsynt samstämmighet, beslutat att det vore bäst om familjen förblev lyckligt ovetande om sin mammas romantiska inre liv och utsåg Jackies man att offra sig. Han avlade rapport med en detaljerad synopsis och den lätt fällande domen: ”Bättre än förväntat, förvånansvärt vågad på sina ställen”, vilket bara cementerade familjens beslut att förbli ovetande men stöttande.

Jag hade börjat på den första, *Det dansande hjärtat*, men blivit distraherad och, om jag ska vara ärlig, bitter över hur bra den var.

”Jag har fullt upp”, svarade jag. ”När *jag* har gått i pension kanske jag får mer tid att skriva.”

Det var inte meningen att betona *jag*, men Martine ignorerade det. Nu när hon återgått till att erbjuda hjälp i stället för att behöva det, hade hon fyllts av ny energi.

”Du behöver inte mer tid, du behöver bara utnyttja tiden bättre. Avsätt en timme om dagen. Det var vad jag gjorde, ställde klockan en timme tidigare. Vad handlar den om? Påminn mig.”

Jag skar tänder. Mitt filmmanus var en historisk romance och ämnet hade skiftat genom åren. Det hade börjat som en roman, tills Martine skrev sina, och i stora drag Jane Austen-inspirerad, tills Martine lade beslag på tidigt artonhundratal, och jag blev tvungen att ändra till en senare, mörkare viktorsansk tid som egentligen aldrig passat min hjältinna, som jag alltid föreställt mig i empiriklänningar. Fylliga armar, fyllig byst, hy som en mogen persika, och så vidare. Inte inklämd i krinoliner och korsetter.

Jag hade fått till första akten perfekt – Seraphinas (eller Camillas eller Josephines, det varierade) chock över familjens oväntade ekonomiska svårigheter då hennes hopp om utbildning krossats, hennes lungsjuka mammas död, och flytten till

Highchurch House – men att påbörja andra akten visade sig vara svårt. Jag hade bearbetat samma två scener i nästan sju år. Det var som att sticka en ärm till samma tröja, repa upp den och sticka om den i ett aningen annorlunda mönster, bara för att upptäcka att den fortfarande var för kort.

”Det är en historisk romance”, sa jag.

”Just, ja”, sa Martine. ”Skulle det vara till hjälp om jag förmedlade kontakt med en mentor? Jag har träffat så många romanceförfattare sedan jag gav ut *Det dansande hjärtat*. Jag vet en fantastisk författare som just fått sin roman uppköpt av ...”

”Och dessutom en thriller”, ljög jag. ”Den har ett element av thriller nu.”

Martine höjde på ögonbrynen och jag förbannade tyst min defensiva inställning.

Fast det kanske kunde finnas ett element av thriller ändå? Och vore det så hemskt att låta Martine hjälpa till? Ingen annan hade någonsin visat minsta intresse för mitt filmmanus, inte ens Fraser. Kanske *särskilt* inte Fraser.

”Här är det”, sa Martine och pekade på avfarten till Coleridge Drive.

Hon hade inte behövt peka. Jag hade kört hela vägen genom stan på autopilot, och nu var vi nästan hemma.

Inte hemma, rättade jag mig själv. Hemma hos Martine. Hemma hos Fraser.

En spänd, mörk känsla spred sig inombords när vi åkte förbi brevlådan, körsbärsträdet, den mystiska bilen som ständigt var täckt med en presenning och aldrig flyttades, tills det kom inom synhåll: den mörkgröna ytterdörren och det vita trappräcket till Coleridge Drive 13. Familjen Hendersons hem sedan 1968.

Jag upptäckte att jag grep hårt om ratten.

”Tack ska du ha, Beth”, sa Martine lent och sträckte sig efter dörrhandtaget. ”Jag tar mig ut själv, du behöver inte ... Uff!” Hon pustade plågsamt när hon försökte öppna dörren men inte lyckades trycka tillräckligt hårt.

Hon sjönk ner igen, tillfälligt besegrad.

”Jag hjälper dig.” Jag klev ur och gick runt till passagerarsidan för att öppna åt henne.

Martine spanade åt båda hållen längs gatan för att försäkra sig om att ingen såg henne ta emot hjälp, sedan tog hon motvilligt stöd mot mig för att kliva ur bilen. Vi gick uppför trappan och plötsligt var jag där – på väg in i det hus som ledde raka vägen till mitt tidigare liv.